

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

01 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Ion Popescu în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 16 martie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2016, în cauza penală în privința lui

*Ionel Diana XXXXXX, XXXXX XX XX XXXXX
XXXX, XXXXX XXX XXXX XXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX
X XXXXXX, XXXX XXXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 09.07.2015 - 16.03.2016;

Instanța de apel: 18.04.2016 - 21.06.2016;

Instanța de recurs: 07.11.2016 - 01.02.2017.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 16 martie 2016, Diana Ionel a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza:

- art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita activitate în domeniul administrării și gestionării banilor și bunurilor materiale pe termen de 3 ani;

- art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 600 unități convenționale.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 6 ani 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de exercita activitate în domeniul administrării și gestionării banilor și bunurilor materiale pe termen de 3 ani și amendă în mărime de 600 unități convenționale.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de Elizaveta Beregoi și dispusă încasarea de la Diana Ionel în beneficiul Elizavetei Beregoi suma de 1000 lei, cu titlu de prejudiciu material și suma de 1000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de Olesea Cortac și dispusă încasarea de la Diana Ionel în beneficiul Olesei Cortac suma de 1000 lei, cu titlu de prejudiciu material și suma de 2000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de Stela Panțîr și dispusă încasarea de la Diana Ionel în beneficiul Stelei Panțîr suma de 4000 lei, cu titlu de

prejudiciu material și suma de 2000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Diana Ionel la 10 ianuarie 2015, aproximativ la ora 14:30, aflându-se în mun. Chișinău, str. Melestiu, 20/3, în incinta magazinului „Vestio”, având un plan bine determinat și urmărind scopul dobândirii bunurilor altor persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul de a schimba bani cu un alt nominal, a însușit de la Olesea Cortac suma de 2000 lei, fără a onora angajamentul asumat, după ce, cu bunurile însușite a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, cauzându-i astfel, părții vătămate daune în proporții considerabile.

Tot ea, la 22 martie 2015, aproximativ la ora 15:00, aflându-se în mun. Chișinău, str. Independenței, 13/2, având un plan bine determinat și urmărind scopul dobândirii bunurilor altor persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul de a schimba bani cu un alt nominal, a însușit de la Elizaveta Beregoi bani în sumă de 1000 lei, fără a onora angajamentul asumat, după ce cu bunurile însușite a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, cauzându-i astfel, părții vătămate daune în proporții considerabile.

Tot ea, la 10 aprilie 2015, aproximativ la ora 17:30, aflându-se în mun. Chișinău, str. Independenței, 21, având un plan bine determinat și urmărind scopul dobândirii bunurilor altor persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul de a schimba bani cu un alt nominal, a însușit de la Tatiana Mironica suma de 2000 lei, fără a onora angajamentul asumat, după ce cu bunurile însușite a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, cauzându-i astfel, părții vătămate daune în proporții considerabile.

Tot ea, la 24 mai 2015, aproximativ la ora 16:00, în mun. Chișinău, str. Independenței, 15/2, având un plan bine determinat și urmărind scopul dobândirii bunurilor altor persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul de a schimba bani cu un alt nominal, a însușit de la Natalia Guitu-Josu suma de 1500 lei, sub pretextul de a schimba banii în bancnote cu nominal mai mare, fără a onora angajamentul asumat, după ce cu bunurile însușite a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, cauzându-i astfel, părții vătămate daune în proporții considerabile.

Tot ea, la 11 aprilie 2015, aproximativ la ora 15:20, aflându-se în mun. Chișinău, bd. Cuza-Vodă, 17/1, în incinta farmaciei SRL „Orient”, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a sustras în mod deschis de la farmacista Stela Panțîr mijloace bănești în sumă de 4000 lei, după ce cu bunurile însușite a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, cauzându-i astfel, părții vătămate daune în proporții considerabile.

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința solicitând casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Diana Ionel să fie condamnată în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități legate de administrarea și gestionarea banilor și bunurilor materiale pe termen de 3 ani, în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu amendă în mărime de 1000 unități convenționale.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, a-i stabili

pedeapsa 7 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, pentru femeii, cu amendă în mărime de 1000 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități legate de administrarea și gestionarea banilor și bunurilor materiale pe termen de 3 ani.

Conform art. art. 84 alin. (2), (4), 87 alin. (2) Cod penal, a-i stabili pedeapsa definitivă 7 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, pentru femeii, cu amendă în mărime de 1000 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități legate de administrarea și gestionarea banilor și bunurilor materiale pe termen de 3 ani, amenda în mărime de 600 unități convenționale stabilită prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 20 mai 2015 urmând a fi executată de sine stătător, cu admiterea integrală a acțiunii civile.

În motivarea apelului a invocat că, în cadrul cercetării judecătorești a fost stabilit că inculpatul a fost condamnat anterior prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 20 mai 2015, în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, pedeapsă care nu a fost executată.

Astfel, prima instanță, la stabilirea pedepsei definitive, nu a ținut cont de prevederile art. art. 87 alin. (2), 84 alin. (2), (4) Cod penal.

3.1. Avocatul Ion Vîrlan în numele inculpatului, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că faptele nu au fost săvârșite de inculpat.

În motivare a invocat că, probele puse la baza sentinței de condamnare de către prima instanță nu dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate.

Faptul că inculpatul nu a săvârșit infracțiunile incriminate se confirmă prin ansamblul de probe examinate de către prima instanță și anume: declarațiile inculpatului Diana Ionel, martorilor Valentina Dobînda, Silvia Halipa, Valeria Leca, Eugen Culencov, Aurelia Struț, Viorel Rusu, raportul de expertiză nr. 4878 din 20 mai 2015.

A indicat apelantul că, învinuirea înaintată inculpatului Diana Ionel în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 190 alin. (2) lit. c), 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, se bazează doar pe declarațiile părților vătămate care nu se confirmă prin alte mijloace de probă.

Subsidiar a invocat recurentul că, prima instanță ignorând prevederile art. art. 100, 101 Cod de procedură penală, nu a verificat toate probele administrate sub toate aspectele, complet și obiectiv.

3.2. Inculpatul Diana Ionel, a contestat cu apel sentința solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, invocând că nu a săvârșit infracțiunile incriminate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2016, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de avocatul Ion Vîrlan în numele inculpatului și de inculpatul Diana Ionel, admis apelul declarat de procuror, casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei definitive, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Diana Ionel, în conformitate cu prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin sentința

Judecătoria Botanica, mun. Chișinău din 20 mai 2015 și prin sentința pronunțată în prezenta cauză, i-a stabilit pedeapsa definitivă 6 ani 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita activități cu răspundere materială pe termen de 3 ani 6 luni, cu amendă în mărime de 1000 unități convenționale, echivalentul a 20000 lei.

În rest sentința a fost menținută.

În motivarea soluției sale instanța de apel a indicat că, urmărirea penală și judecata în prima instanță s-au desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege și nu a constatat încălcări care atrag nulitatea actelor procedurale efectuate.

Instanța de apel a indicat că, starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate în faza de urmărire penală, relevate în cuprinsul sentinței, iar considerentele primei instanțe sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, care au dus la soluția de condamnare a inculpatului.

Instanța de apel a indicat că, probele și anume: declarațiile părților vătămate Elizaveta Beregoi (f.d.25-27, vol.IV); Stela Panțîr (f.d.30-32, vol.IV); Tatiana Mironica (f.d.33-34, vol.IV); Olesea Cortac (f.d.28-29, vol.IV); Natalia Guitu-Josu (f.d.93 vol.I); martorilor Silvia Halipa (vol.IV, f.d. 36-37); Aurelia Struț (vol.IV, f.d. 38-39); Valentina Dobînda (f.d.40, vol.IV); Serghei Palma (f.d.41, vol.IV); Valeria Leca (f.d.42, vol.IV); Mihai Vasilița (f.d.43-44, vol.IV); Eugenia Petrachi (f.d.45-46, vol.IV); Viorel Rusu (f.d.47-48, vol.IV); Eugeniu Culincov (f.d.49-50, vol.IV); procesul-verbal de consemnare a plângerii din 10 ianuarie 2015, depusă de Olesea Cortac (f.d.46, vol.I); procesul-verbal de consemnare a plângerii din 22 martie 2015, depusă de Elizaveta Beregoi (f.d.47, vol.I); procesul-verbal de consemnare a plângerii din 10 aprilie 2015, depusă de Tatiana Mironica (f.d.48, vol.I); procesul-verbal de consemnare a plângerii din 11 aprilie 2015, depusă de Stela Panțîr (f.d.50, vol.I); procesul-verbal de consemnare a plângerii din 25 mai 2015, depusă de Natalia Guitu-Josu (f.d.51, vol.I); extrasul din registrul de evidență a maiștrilor-instructori ai Școlii Profesionale nr. 2 din mun. Chișinău (f.d.1-2, vol.II); procesele-verbale de prezentare spre recunoaștere a persoanei din 14 mai 2015, 22 aprilie 2015, 23 aprilie 2015, 24 aprilie 2015, 29 mai 2015 (f.d.3-4, 5-6, 7-8, 9-11, 12-13, 14-15, vol.II); procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Elizaveta Beregoi și bănuitul Diana Ionel din 15 mai 2015 (f.d.47-50, vol.II); procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Tatiana Mironica și bănuitul Diana Ionel din 28 mai 2015 (f.d.52-55, vol.II); procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Stela Panțîr și bănuitul Diana Ionel din 28 mai 2015 (f.d.56-58, vol.II); au fost administrate de către prima instanță în corespundere cu cerințele prevăzute de art. 101 Cod de procedură penală, care au fost întemeiate puse la baza sentinței de condamnare, coroborând între ele și demonstrând pe deplin vinovăția inculpatului Diana Ionel în săvârșirea faptelor infracționale reținute în sarcina acestuia.

Față de lucrul judecat de primă instanță, instanța de apel a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, fiind în corespundere cu exigențele art. 6 CȚEDO.

Referitor la argumentele invocate de avocatul Ion Vîrlan și inculpat cu

privire la infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, instanța de apel a indicat că, delimitând escrocheria de încălcarea normelor de drept civil, se ia în considerație atitudinea inculpatului față de angajamentul asumat în fața părților vătămate în momentul transmiterii și primirii banilor, comportamentul postinfracțional al ultimului, precum și prezența disponibilității efective a acestuia de a restitui banii primiți de la părțile vătămate.

Urmare a comportamentului viclean a inculpatului, care a primit banii, nerestituindu-i și ascunzându-se, fără motive întemeiate, se remarcă prezența elementelor de escrocherie.

Instanța de apel a stabilit că, înșelăciunea, în cazul dat, s-a manifestat în sine, prin variate metode, procedee și tehnici de operare ale inculpatului - denaturarea realității și inducerea în eroare a părților vătămate.

Abuzul de încredere, a fost probat prin faptul, că inculpatul, intrând în discuție cu părțile vătămate, crea imaginația, că dispune de posibilitatea de a reîntoarce banii, or însăși părțile vătămate au confirmat în ședința de judecată, că inculpatul crea impresia unei persoane de bună-credință.

La fel, instanța de apel a reținut că, inculpatul nu a restituit bunurile însușite părților vătămate, eschivându-se cu rea - credință.

Instanța de apel a considerat motivele invocate de procuror în apel, ce vizează pedeapsa definitivă aplicată inculpatului, ca fiind fondate, indicând că, soluționând chestiunea privind pedeapsa definitivă aplicată inculpatului, prima instanță nu a acordat eficiență prevederilor art. art. 7, 84 alin. (4) Cod penal, fiind aplicată în alte limite decât cele prevăzute de lege.

Prima instanță motivat a stabilit măsura și categoria de pedeapsă aplicată inculpatului pentru fiecare infracțiune aparte, relevând în cuprinsul sentinței circumstanțele cauzei, persoana inculpatului, corect concluzionând că atingerea scopului pedepsei se va asigura prin aplicarea pedepsei închisorii.

La fel, instanța de apel a stabilit că, prima instanță a aplicat pedeapsa pentru concurs de infracțiuni prevăzute de art. art. 187 alin. (2) lit. f), 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, însă, prima instanță a omis aplicarea prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal, dat fiind, că în speță există cazul în care după pronunțarea sentinței, se constată că inculpatul este vinovat și de săvârșirea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței din 16 martie 2016 (f.d.55, vol.IV), în acest caz, în termenul pedepsei fiind necesar de a include durata pedepsei executate complet sau parțial în baza primei sentințe.

Instanța de apel a indicat că, prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 20 mai 2015, Diana Ionel a fost condamnată în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere pe termen de 1 an, iar pedepsele nu au fost executate (f.d.182-187, vol.II).

Infracțiunile reținute în sarcina inculpatului prin sentința în prezenta cauză au fost săvârșite în perioada de 10 ianuarie 2015 - 11 aprilie 2015, adică până la adoptarea sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 20 mai 2015, impunându-se aplicarea prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal, lucru care nu a fost efectuat de prima instanță.

5. Avocatul Ion Popescu în numele inculpatului, în temeiul pct. 6), 8), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile

adoptate, solicitând casarea acestora cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivare a invocat că, instanțele de fond superficial au motivat respingerea probelor apărării, prin fraze declarative, fără a da apreciere probelor pe care își întemeiază concluzia, or acestea erau obligate să dea apreciere fiecărei probe a apărării în coroborare cu celelalte probe.

Consideră recurentul că, învinuirea înaintată și starea de fapt și de drept constatată de instanțele de fond nu și-a găsit confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, iar probele administrate de către instanțele de judecată au fost apreciate în mod greșit, existând în cazul dat probe suficiente care demonstrează lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunilor prevăzute de art. art. 190 alin. (2) lit. c), 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

Indică recurentul că, instanța de apel, atât la judecarea cauzei, cât și în textul deciziei s-a limitat exclusiv la redarea argumentelor invocate în sentință, fără a se expune relevant în privința motivelor indicate de apărare, fără a aprecia corect circumstanțele de fapt la încadrarea juridică corectă a acțiunilor inculpatului, fără a analiza probele care conduc la aflarea adevărului și fără a respecta prevederile art. 419 Cod de procedură penală.

De asemenea instanța de apel, nu a apreciat fiecare probă separat, fapt ce denotă imparțialitatea judecătorului și manifestarea lui în favoarea acuzării, prin ce a fost încălcat principiul contradictorialității în procesul penal.

Susține recurentul că, este ilegal de a pune în sarcina învinuitului obligațiunea de a-și dovedi nevinovăția, deoarece conform legii, învinuitul se consideră nevinovat atât timp cât vinovăția sa nu a fost dovedită în conformitate cu legea, iar dacă învinuitul nu își recunoaște vinovăția sarcina de a colecta toate probele, atât în apărare, cât și în învinuire se pune organelor statului.

Constatarea de fapte ce nu corespund cu realitatea, denaturate vădit la adoptarea hotărârii de către instanțele de fond, urmează a fi apreciate ca erori grave de fapt și de drept.

Consideră că, prin neexpunerea și necercetarea tuturor probelor administrate, invocând în dispozitivul sentinței soluții lipsite de suport legal, neargumentate în fapt și în drept, instanțele nu au soluționat în fond cauza penală în privința lui Diana Ionel, ceea ce constituie eroare gravă de drept.

6. Asupra recursului a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru respingerea acestuia, indicând că argumentele invocate de recurent privind aprecierea eronată de către instanțele de fond a probelor și nevinovăția inculpatului, au fost invocate anterior în cererea de apel, asupra cărora instanța de apel s-a expus argumentat și detaliat, totodată apreciind toate probele conform art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelurilor părții apărării, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Prin urmare motivele aduse ce țin de starea de fapt, de afirmațiile precum că incorect au fost apreciate probele administrate, urmează a fi respinse ca fiind inadmisibile, iar nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea acestuia, de vreme ce pe parcursul examinării cauzei au fost

administrare suficiente probe care confirmă cu certitudine vinovăția lui Diana Ionel în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 190 alin. (2) lit. c), 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal constată că titularul acestuia invocă temeiuri pentru recurs stipulate la pct. 6), 8), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, ori instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, precum și când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă Colegiul reține că, recurentul nu a indicat concret asupra căror motive invocate în apel, nu s-a expus instanța de apel, care sunt circumstanțele prin care se constată că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, care este eroarea gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, pe care a admis-o instanța de apel, care a afectat soluția instanței, care este fapta pentru care instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare, altă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire și în care normă urma a fi încadrată juridic fapta săvârșită de inculpat, or poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul recurentului prin constatări subiective constituie o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor.

În acest context, Colegiul penal ține să menționeze că, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

La fel, recurentul a invocat temeiuri pentru recurs stipulate la pct. 6), 8)

alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de respingere a apelurilor părții apărării și admiterii apelului procurorului, cu casarea parțială a sentinței, în partea stabilirii pedepsei definitive a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

În susținerea concluziei formulate, Colegiul penal se expune în felul următor.

În primul rând, Colegiul penal ține să menționeze că la această etapă, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Prin urmare, instanța de recurs nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factive, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea condamnării inculpatului în baza faptelor imputate prin rechizitoriu.

Respectiv, cu referire la situația de fapt relatată de recurent în cererea de recurs, care în opinia acestuia denotă nevinovăția inculpatului în săvârșirea faptelor incriminate prin rechizitoriu Colegiul penal stabilește, că judecând apelurile, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunile prevăzute de art. art. 190 alin. (2) lit. c), 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

În acest sens, instanța de recurs menționează că obiectul material al escrocheriei este format din bunurile care au o existență materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor.

Latura obiectivă a escrocheriei se exprimă prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Astfel, elementul material se realizează prin acțiunea de dobândire ilicită a bunurilor de la victime, fiind întregit cu altele două, conținute în textul normei de incriminare - înșelăciune sau abuz de încredere.

Prin dobândire ilicită a bunurilor, legiuitorul prezumă un act opus celui licit, efectuat cu rea-credință, prin care făptuitorul obține (pentru sine sau pentru altul) transmiterea voită în proprietate, posesiune, detenție a bunului mobil sau imobil, a altor valori străine sau dreptului asupra acestora.

Înșelăciunea întrunește în sine variate metode, procedee și tehnici de operare ale făptuitorului - denaturarea informațiilor despre sine, despre

apartenența de bunuri, dezinformarea victimei privitor la marfă, contraprestație, calitate, preț, echivalent etc.; utilizarea unor împrejurări, echipamente, documente fictive sau false; ascunderea unor informații, fapte, împrejurări obligatorii pentru comunicare victimei ș.a; în funcție de circumstanțele faptei, înșelăciunea poate lua forma scrisă de realizare, verbală, electronică sau alta, fapt care nu are relevanță pentru existența infracțiunii de escrocherie.

Prin oricare dintre cele două modalități - înșelăciunea sau abuzul de încredere, acțiunea făptuitorului este îndreptată la inducerea victimei în eroare, prin crearea unei false reprezentări a realității, indiferent de mijloacele utilizate, cu scopul obținerii transiterii voite, sie ori altei persoane, a bunului sau dreptului asupra lui, ce aparține celui supus manoperelor frauduloase.

La încadrarea juridică a infracțiunii de escrocherie nu are importanță metoda înșelăciunii și mijloacele utilizate, important este ca acestea să fie îndreptate scopului de sustragere, iar victima să fie indusă în eroare și să ajungă la o reprezentare greșită a unei situații sau împrejurări, determinante transiterii voite a bunului.

Latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie se manifestă prin vinovăție sub formă de intenție. De asemenea, la calificarea faptei este obligatorie stabilirea scopului special – a scopului de cupiditate.

Totodată, Colegiul penal menționează că, sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, prevăzută de art. 187 Cod penal, se consideră fapta ce se derulează în prezența proprietarului sau altui posesor, ori în prezența unor persoane străine, făptuitorul fiind conștient că persoanele prezente înțeleg caracterul ilegal al acțiunilor lui, indiferent de faptul că, ele au întreprins ori nu careva măsuri de curmare a acestor acțiuni (pct. 4 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28 iunie 2004 „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor).

Latura obiectivă a infracțiunii de jaf se exprimă prin fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea de luare ilegală și gratuită, urmările prejudiciabile sub formă de prejudiciu patrimonial efectiv, legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile, modul deschis.

Infracțiunea de jaf este o infracțiune materială.

Ea se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria dorință.

Latura subiectivă a infracțiunii de jaf se manifestă în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă.

La calificare este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate.

Astfel, instanța de recurs menționează că, instanța de apel, în urma cercetării probelor, corect a stabilit prezența tuturor elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. art. 190 alin. (2) lit. c), 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

Colegiul penal respinge ca neîntemeiat argumentul invocat de recurent prin care se susține că este ilegal de a pune în sarcina învinuitului obligațiunea de a-și dovedi nevinovăția, deoarece conform legii, învinuitul se consideră nevinovat atât timp cât vinovăția sa nu a fost dovedită în conformitate cu legea, iar dacă învinuitul nu își recunoaște vinovăția sarcina de a colecta toate probele, atât în

apărare, cât și în învinuire se pune organelor statului, fiindcă, la caz, instanța de apel corect a reținut că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate prin rechizitoriu a fost confirmată prin cumulul de probe administrat de organul de urmărire penală, cercetate de prima instanță și verificate suplimentar de instanța de apel, iar nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu duce la achitarea acestuia, de vreme ce materialele cauzei confirmă vinovăția acestuia.

În consecință, raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ion Popescu în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2016, în cauza penală în privința lui *Ionel Diana XXXXXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 martie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev